

Oktay Purhan

- Őirler -

Yayın Tarihi:

3.6.2010

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Affettim

Ben kimim....Varmı bir bilen..Kudretim ne, gücüm ne kadar...Af dileyene günah çıkartabilirmiyim...Kendi yüreğinde onu tekrar yıkayabilirmiyim..Yıkıp yıkıp yeniden yapma arzularına, yalandan ağlamalara huzur bahşedebilirmiyim...

Benim bir kalbim var...zaman zaman içinde kendimi yıkadığım..zaman zaman dışardan baktığım..Zavallı bir hayvanın küçücük yüreği kadar darda...Bu yüreği besleyen kim..kimin aşkı...kimin sevgisi...anne, baba, eş, kardeş, sevgili ve iyi bir kaç dost...Hepsi bu kadar değil mi..Bu kişilerin sevgilerine mahsar olabilmek için akıl oyunlarına gerek var mı...Hesap yapılabilir mi bir tebessüm ve bir kaç güzel söz için...Sevdiklerime her fırsatta seni seviyorum dedim..varlığından güç alıyorum dedim...Kırılmasınlar, üzülmeyinler diye hep gözlerinin içine baktım...öyle konuştum.. Onları mutlu etmek için soytarılık etmedim..Servet kaybetmeyi yeğlerim..sevdikerimi kaybetmektense..Ve şimdi soruyorum sizlere..beni kim yıkabilir..beni ne devirebilir..

Hayatta affedilmeye değer ne var... insan kendi kendini affedebilmeli...Kendi yüreğinde huzura erebilmeli..Yaradanın bir suretiyse eğer..kendi kendimizi affedebilmeliyiz ki yeniden yamalı hüznler kaplamasın göğsümüzde duran emaneti...

Bana küskünlüğün yanlış olduğundan dem vuranlar...Affetmek yeter mi, biter mi gam keder..gider mi yürekte ki elem...Affettim demekle geri gelir mi üstüne bir bidon benzin döküp cayır cayır yanan gül bahçesi...

Yüreğime sığdıramadığım sevdiğimi şimdi affetmekle neyi geri alabileceğimi söyleyin bana...Ona olan sevgimi tekrar nasıl yeşertebileceğim..Yoksa ben de herkes gibi yalandan mı seveceğim...

Madem ki, affet herşey değişir, eskisi gibi yanar yürekte ki ateş diyorsunuz...

Affettim,

Huzura ersin diye gönüller..Oysa ben şimdi, sanki taştan bir duvara bakar gibi bakacağım affedilmekten ötürü huzur bulan yüreğimden düşük yapan sevgiliye..Halbuki ne zaman onu görsem yüreğimi pazara çıkartıp satasım gelirdi uğruna...Şimdi sanki yabancı birine selam vereceğim, yalandan güleceğim...

Affettim,

Zaman geçiyor, ömür tükeniyor..Yazıktır gınahtır..küskünlük, inatçılık hoş değil bunlar...Yüreğinle değil..akınlı düşün dediler...düşündüm, çok düşündüm..içinden çıkamadım...Sonra ne değişir dedim...Mutlu olmak, yalandan huzur bulmak isteyenlere barış güvercinleri söz verdim..uçurdum yüzlerce...

Affettim,

İnsanı maddi kayıplar yıkmıyor bu hayatta...yıkta da tekrar doğrulabiliyorsun bir şekilde...Çok sevdiğin birinin ölümü bile bir yerden sonra kabul görüyor, besbelli herkesin ölümlü olduğunu bildiği bu hayatta...İnsanı, uğruna emek harcadığın sevgilinin bir sözü, arkadan umusamazcasına yaptığı bir davranış yıkıp götürüyor başka alemlere...Sonra herşey anlamını yitiriyor zaten...İçin boşalıyor..elektriğin kesiliyor.karanlıkta kalıyorsun o zaman işte...Bir yanın sanki döve döve öldürülmüş gib

sahipsiz ve sessizce senden kopup gidiyor uzaklara...

Afettim...

Bir üçleme gibi söylüyorum hergün kendi kendime...binlerce kere
tekrarlıyorum..geceleri koyun sayar gibi..gündüzleri ibadet eder gibi..afettim,
afettim,afettim....

İstanbul 13 Mart 2009

Oktay Purhan

Anla(ma) dım

Çocuktum aramadım
Genç oldum sormadım
Büyüdüm bulamadım
Bulduğumda anlamadım

Bir an geldi değiştim.
Hayattan öteye eriştim..
İçimde ki çocuğa iliştim
Koştum koştum yetiştim

Gittim..
Geldim

Durdum..
Baktım..

Bir anlam veremedim..
Sırrına eremedim..
Bir vardım bir yoktum
Ne yapsam bilemedim..

Derin bir uykuya daldım
Rüyamı gerçek sandım
Düşündüm gidenleri
Hayata öyle kandım

İstanbul, 3 Eylül 2008

Oktay Purhan

Ayrılığa Bahar Ninnisi

Kanayan yara, akan gözyaşı
Ve bir tomar hüzün...

Ve kar...
Ak yüzlü bir yar,
Hüznümün beyaz örtüsü..
Ölümüne el salladığım geçmişim,
Hangi bahardı, seni böyle kandiran.

Hayattaysam...!
Yani bir sıkımlık canımın
Celladı olamamışsam hala
Ve hala utangaç bakıyorsam
Soytarı aynalara..
Sanma ki,
Sövmüyorum senden geriye kalanlara..

Belki kış bitip bahar geldiğinde
Ayrılığa bir ninni söylerim,

Uyusunda uyanmasın...
Uyusunda uyanmasın...

Minsk, 24 Nisan 2007

Oktay Purhan

Ben Kimim

Kimine göre ben akılsız bir deliyim
Kimine göre akıl almaz bir zekiyim
Kimine göre ideal bir sevgiliyim
Kimine göre yalancının tekiyim..

Kimine göre bilge adamın biriyim..
Kimine göre iflah olmaz bir serseriyim
Kimine göre bu dünyada sefa sürüyorum
Kimine göre yoldan çıkmış karanlığa yürüyorum

Kimine göre bir bedende iki kişiyim..
Kimine göre ben şeytanın işiyim
Kimine göre karımın sevgili eşiyim
Kimine göre yalnızca kendimin güneşiyim..

Kimine göre dermansız bir hastayım
Kimine göre ben hep yastayım
Kimine göre dokuz köyden de kovulurum
Kimine göre bir kaşık suda boğulurum..

Kimine göre ben bir şairim
Kimine göre ne Kerem ne Tahir'im
Kimine göre Mecnun'um Leyla'ma yanarım
Kimine göre ben yandığımı sanarım..

Hiç kimseye yoktur bir kinim
Sevgidir benim tek dinim
Bir gelir bir giderim
Söyle bana, ben kimim..

İstanbul,24 Aralık 2009

Oktay Purhan

Bildik Şiirler Yazıyorum

Bildik şiirler yazıyorum
Varlığımdan bir haber sevgiliye...
Uzak desem uzak değil,
Yakın desem yakın değil...
Öyle bir yerde ki
Uzansam dokunacak
Dokunsa düşeceğim...
Düşüpte öleceğim...
Ben en çok baharları sevdim..
Sevinçle gelen ilkbaharı
Huzurla dolu sonbaharı...
Bir de onu sevdim
Varlığımdan bir haber sevgiliyi...

İstanbul, 20 kasım 2009

Oktay Purhan

Bir Babanın Ardından

Ateşin en kızgın halini bilirim
Demiri eriten
Dağları yok eden...
Bir de aşk ateşini bilirim
Çınarları bile deviren

Lakin,
Bu benim ki başka bir ateş
Benzemiyor hiçbirine
Yüreğimi söktüren
Ocağımı söndüren..
Bu öyle bir ateş ki
Gözümün ışığını söndüren
Evimi başıma çöktüren

Ağıt mı yaksam
Dönüp arkama mı baksam
Görürmüyüm bir daha gülen yüzünü
Bırakıp giderken bana bu garip hüznü..

Babam,
Kulağıma şarkılar mırıldayan adam..
Çocukluğumun öksüz kahramanı
Alevler içinde şimdi, sensiz bomboş kalan odam..

İstanbul,18 Mart 2010

Oktay Purhan

Bizimkiler

Bizimkiler sessiz sessiz giderler,
Ne bir ağıt, ne bir damla gözyaşı isterler
Gözü arkada kalmaz hiçbirinin
Geride kalanlar da gelecektir bilirler

İstanbul, 2 Ocak2010

Oktay Purhan

Çocukluğum

Yitik zamanların hiç yaşanmamış yüzü gibi duruyor çocukluğum,
Paslı bir aynadan bakar gibi bakıyorum buğulu çaresizliğime...
İlk yürüdüğüm anı hatırlıyorum hayal meyal,
Belki de koşmak isterken ilk düşüşlerimi.

Benim doğduğum memlekette yalnız büyümek bir zaruretti,
Zira çalışsan da ekmek yok dönemlerinde doğurmuş annem beni...
Ağlamanın, gülmekten daha normal sayıldığı bir dönem yani
Şimdilerde herşeye tebessüm edişim bundan olsa gerek.

Çocukluğumun anılarını barındırır yüzümde ki yara izleri,
Büyüdüğümde farkettim, öğrendim anlamlarını..
Yolsuzluğumun, yoksulluğuma küfredip durduğu zamanlarda
Hayatta en güzel şeyin paylaşmak olduğunu öğrendim..

Büyüdüm, çaresizliğimde bir yere kaçamadım.
Kaçmak, bulunduğun yerde daireler çizmekti zira...
Dön dolaş, hep anı nakarat...
Yağmur yağar arap kızı camdan bakar...

Arap kızını ne kadar kıskandığımı
Sırılsıklam ısladığımda anladım...

Büyümek,
Kendi kendine yetmekse
Kendi kendine yürümekse
Ben büyüdüğümü
Kendi yüreğime gittiğimde anladım..

İstanbul, 21 Ekim 2009

Oktay Purhan

Çoğul Yalnızlıklar Ülkesi

Taş duvarlardan surlar yapıyoruz hayat çeperlerimizin etrafına...Özelleşip güzelleşme, yalnızlaşıp yalınlaşma hayalleri kuruyoruz hep birlikte ama tek tek...

Yüksek katlı binalardan dört duvarı kendimize özel, sokakları tek tip hücre evler alıyoruz avuç dolusu paralar ödeyerek...

Hayallerimizin içine bizi yoran hiç kimseyi sokmak istemiyoruz...Zamanla komşu komşunun külüne muhtaç lafları da anlamını yitiriyor... ve zaten kimsenin de külle işi kalmıyor artık.....Merkezi ısıtma sistemiyle ısıyoruz genellikle...Ama birbirini görmeden birbirine odeğmeden...Uzaktan ısıtma yöntemi....

Yanıbaşımızdaki hiçbirşey ilgimizi çekmiyor..Tüketmeye oradan başlıyoruz zira...

Hep bir başka şeye ulaşma arzusu, sahip olduğun hiçbirşeye anlam katmıyor...Yetinmenin ne demek olduğunu yetim kalmadan öğrenemiyoruz...Bizim olan herşeyden şikayetçi oluyoruz.....

arabamızdan,

-cep telefonumuzdan,

-evimizden.

-işimizden,

-eşimizden

...imkan olsada hepsini yenileyebilsek...

Tahammül etme mecburiyeti tahamülsüz yapıyor hepimizi..Evde eşe,anneye, babaya tahammül edemiyoruz...iş yerinde patronuna..Ve hep haksızlık yapılan tarafız biz.....Öyle düşünmek işimize geliyor..Bu işin kolayı çünkü..

Sevgide pazarlık dönemi başlıyor...Artık karşı cinste aradığımız özellikleri cep telefonudaki özellikler gibi bir çırpıda sayabiliyoruz...Ve bu özellikleri bulabilirsek ancak o zaman sevebiliyoruz bir başkasını cep telefonunu sever gibi...Ama teknoloji hızla değişiyor..değiştirmek istiyoruz bir zaman sonra telefonu..eskiyi veriyorsun yenisini alıyorsun..Ama özelliklerine bakarak aldığımız sevgilinin ikinci eli yok...Elimizde patlıyor bir süre sonra...

Tüketmenin sonu yok...tükete tükete tükeneceğimizi öğrenmek zaman alıyor..gün gelip yüreğiz avuçlarımızda karanlıkta kaldığımızda anlıyoruz bütün ışıkları da tükettığımızı...

Sahip olduğumuz en büyük servet yüreğimizdeki pırıltılardır...Onlar etrafımıza ördüğümüz yüksek duvarları aşarak birbirlerine ulaştığında ancak hayatı yaşanılır kılan gerçek güzellikler bizim olacaktır...Birlikte ağlamanın ve birlikte gülmenin ne büyük bir servet olduğunu belki o vakit daha iyi anlamış olacağız..

İstanbul,23 EYLÜL 2009

Oktay Purhan

De(me) dim

Sana insanları sev dedim
Her oltaya git demedim..

Kalbini kötülere kapa dedim..
Soytarılara aç demedim..

Açık denizlerden uzak dur dedim
Kendini kıyılara vur demedim..

Herkesin bir sahibi var dedim
Her gördüğüne sahip çık demedim..

Rüzgarı arkana al dedim..
Fırtınayla kal demedim..

Güneşin batışını izle dedim
Karanlığa kal demedim..

Oyun oyna dedim
Oyuncak ol demedim...

Her daim açık ol dedim
Sırlarını aşikar et demedim..

Kalbinin sesini dinle dedim..
Aklın yolundan çık demedim..

İstanbul, 12 Ocak 2010

Oktay Purhan

Dost Resitali

Biz bizi biliriz..
Biz bize benzeriz...
Aynı dili konuşur.....
Aynı şeyi isteriz...

Ne rüyalarımız uzak..
Ne hayallerimiz ayrı
Gittiğimiz yoldur farklı
Varacağımız yer hep aynı..

İstanbul, 01 Temmuz 2009

Oktay Purhan

Düş

Düşenleri düşündüm düştüğümde..
Düşümde düşkünlüğümü gördüğümde...

Yağmur yağdı ıslandım
Islandıkça uslandım...

Bir yalçın kayalıkta durdum..
Usulca süzülüp dibe vurdum,

Düşenleri düşündüm düştüğümde..
Düşümde düşkünlüğümü gördüğümde..

İstanbul, 18 Aralık 2009

Oktay Purhan

Düşmana İnat

Nefrete inat,
Sevebilmek bir çiçeği
Dalından hiç koparmadan...
Ve..
Haykırabilmek insanlığın tüm acılarını
Özgürlüğüne düşman prangalardan hiç korkmadan..

Acılara inat,
Yaşayabilmek hayatı
Dimdik ayakta
El etek hiç öpmeden
Bir damla göz yaşı dökmeden...
Ve...
Düşmana inat,
Bir gün fazladan sevebilmek seni...

İstanbul 02 Kasım 1997

Oktay Purhan

Elveda

Yıllanmış bir şarabın hüznü ile beklemişim ben seni..
Limanı belirsiz korsan gemiler misali,
Fırtınadan fırtınaya kırmışım dümenimi
Nedensiz yol almışım kimi zaman okyanus sularında
Ve..ben seni görememe korkusuyla
Hiç bir limanda demir atmamışım...

Elinde yalnızlığından başka hiç birşeyi kalmamış ben,
Şimdi İstanbul'da bir kır kahvehanesinde
Ucuz kahramanlık hikayeleri anlatıyorum.
Liman liman büyüttüğüm aşkı
Hiç kimse görmeden korkularımın yanına gömüyorum.

Biliyorum yoksun şimdi
Ama al beni de yanına, tut ellerimden ne olur
Bu azap, bu ızdırap ağır bana
Bak kendi çemberimde boğuluyorum
Çıkar ne olur beni, bitsin artık bu esaret
Ya iç kana kana, ya yol ver bana
Akayım geldiğim sularıma..

İstanbul,18 şubat 2007

Oktay Purhan

Hayatı Analayabilmek

`Ölmek için güzel bir gün` dedi ihtiyar...Sanki ölümle randevusu vardı..Ve sonra usulca oturduğu kanepeden kalkarak pencereye doğru yürümeye başladı...Elinde tuttuğu kırmızı şarap şişesini usulca havaya kaldırarak, kırık bir tebessümle `elveda hayat, bu benim tercihim değildi..ki öyle olsaydı bile..Sanırım o vakit bu vakitti` dedi...dışarıda yağan yağmura aldırmadan pencereyi açtı..yüzüne vuran yağmur tanelerini yudumlarçasına içine çekti...Toprağın kokusu ve yağmur tanelerinin yere düşerken çıkardığı o ahenkli ses, kararlı bir ordunun ayak sesleri gibiydi..Pencereyi öylece açık bırakarak kapıya doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı...Kırmızı şarap, şişeden ufak ufak yere süzülürken, ihtiyar şarap şişesindeki son yudumu da kafasına dikip boş şişeyi usulca yere bıraktı.. kapı eşiğine kadar geldiğinde arkasını dönerek yıllarını geçirdiği evine puslu bir bakış daha attı..derin bir iç çekerek tekrar kapıya yöneldi... o kararlı orduyu selamlarçasına kapı eşiğinde birkaç dakika öylece durduktan sonra bahçede ki görkemli çınar ağacına kadar yürüdü..sanki her şey onun için daha önceden hazırlanmıştı...Bir merasim gibiydi çınar ağacının önü..Kafasını kaldırıp daha önceden hazırladığı ilmiğe doğru mağrur bir bakış attı..İlmiğin altında ki sandalyeye çıkarken biraz zorlansa da bir iki denemeden sonra nihayet başarmıştı...Önünde duran ilmiği boynuna geçirip, açık olan pencereden evinin derinliklerine hüznü bir bakış bıraktıktan sonra, sehпасından bıraktı kendini boşluğa... hayatı selamlarçasına ve ölümü kucaklarçasına hiç titretmeden bedenini, teslim etti ruhunu yaşlı adam...

Evet...işte hayatın dramatik sonu..

Aslında beklenen o kadar bolluğa rağmen çok az şeylerle huzur bulan bedenlerimiz büyük bir depremin artçılarında kendini kaybederek yenilgilere kucak açıyor...Hayatı başkaları için yaşamak fedakarlık ödülü ile taçlandırılrsa da sadece böyle yaşamak, hayalkırıklıklarının ve yıkımların da habercisi oluyor....İnsan `ne derlerin` acı acı kıvrılmaların ve kıvrımların çemberinde boğulup gidiyor..Çok sevmek, çok bağlanmak, savunmasız bir bedeni ve benliği de beraberinde getiriyor..İnsan kendi ölümünden ne üzüntü duyabilir, nasıl bir yıkım yaşar ki..ölmek, ölen için olması gereken bir şeydir..o an ve ya başka bir an..bununla ilgili bir tarih veya plan da olmaz..o yüzden ölüm öleni bağlasa da asıl sorun kalanın üzerinde büyür...Leckter; Acı çeken her ruhun kendine ait bir bellek sarayı olmalı' diyor..evet aynen öyle..Montein de aynı yaklaşımla şöyle diyor; ..İnsanın kaçıp yalnız kalabileceği sadece kendine ait bir yeri olmalı....Zaman zaman gitmeli, kendisiyle başbaşa kalmalı ve yalnızken de kendine yetebilmeyi öğrenmeli...Çünkü bir gün herşeyini kaybettiğinde bu onun için bir felaket olmamalı...

17 Eylül 2008-09-17

Oktay Purhan

İkinci El

Keder alıp mutluluk satıyorum.
Karın tokluğuna tebessüm,
Bir şişe şaraba kırk takla,
Kuru bir ekmeğe eyvallah...

Keder yüklü evimin her yeri..
Sahibinden ikinci el hepsi..

Keder alıp mutluluk satıyorum.
Karşılıksız sevdalar,
Tarifi imkansız aşklar,
El altından kahkahalar...

Keder alıp mutluluk satıyorum.
Umutsuzluğa gün ışığı,
Karanlığa ay ışığı,
Sahipsiz topraklara vatan aşığı...

Keder yüklü evimin her yeri..
Sahibinden ikinci el hepsi...

İstanbul, 8 Temmuz 2008

Oktay Purhan

Kalamayanlara

İşte gittin...
Kapıları kapatmadan,
Köprüleri atmadan,
Kahpeliklere yatmadan...
Açık ve seçik terkettin
Mazeretler üretmeden
Yaşanmışlıkları tüketmeden...
Hoşça kal,
En çok İstanbul'a yakışan,
Nice güneşleri uğruna batıran güzel hilal
Bu güneş,
Bu ay,
Yalnız kalan martılar,
Yalı çapkını dalgalar
Sensizliğe hiç alışamadılar...
Yine gel...
İstanbul yolunu gözler...

İstanbul,23 Kasım 2009

Oktay Purhan

Kandırıkçı Çocuk

Anne kucağında olşan da gözlerin telaşlı bakıyor,
Bir nehir gibisin soğuk sular sende akıyor
Sen ey hayatın kandırıkçısı çocuk
Bu hayat senden çok şey saklıyor

Sen petersburg, 17 Mayıs 2008

Oktay Purhan

Ki'li Aşk

Ben seni sevdim,

Ki...
Duvarlarını yıkıp yasak şehirlerin,
Aykırı aykırı yürüdüm hayatın üzerine,
Yalnızlığımı sırtıma vurup
Senden saklanırcasına seni aradım...

Ben seni sevdim,

Ki...
Hakikatların utançlarını
Bir hançer gibi sırtımda taşıdım hep
Günahlarımın bedelini hiç düşünmeden,
Attım kendimi cehennem ateşinin içine...

Ben seni sevdim,

Ki...
Senin için
Hercai menekşeler topladım,
Boranda ve karda...

Ben seni sevdim,

Ki..
Kendimden vazgeçip
ömrüne ömür aradım yıllarca...

İstanbul,21 Ağustos 2006

Oktay Purhan

Mavi

Hüzünlerimi Ay ışına sattım,
Alacakaranlığımı eskiciye
Yerine maviler aldım, masmaviler
Birazını gökyüzüne attım
Birazına sarılıp yattım

Mavi şarkılar söyleyerek
Mavi yolcuklar yaptım.
Mavi bir karanlığa bürünürken gece,
Mavi sevdalara yelken açtım...

Unuttuğumu sandığım bir anda
Uyandım, karşımda sen vardın.
Uyudum rüyamda sen
Yok yok anladım ben...
Mavi olmalıydı senin rengin...

İstanbul,14 Haziran 2009

Oktay Purhan

Mavi Gözlüm

Kayıplar yıkar sanırsın tüm benliğini,
Yok olur hayata dair ne varsa...
Çekip gitmek istersin belki de uzaklara.
Ama her gidiş, biraz daha tükenmektir aslında

Kayıplar yıkar sanırsın tüm benliğini,
Yıkanır yıkanır, yeniden kirlenirsin...
Birbirine benzer gördüğün tüm hayatlar,
Biraz fazla, biraz eksik...

Kayıplar yıkar sanırsın tüm benliğini,
Uzakta bir bomba patlar, vurulur güvercin kanatlarından,
Bir faili meçhul daha düşer bu yamalı topraklara
...daha da bir yorulduğunu o vakit anlarsın...

Kayıplar yıkar sanırsın tüm benliğini...
Sen, sen olmaktan çıkarsın...
Bitti dediğin her yoldan,
Yeni bir çıkmaza saparsın...

Kayıplar yıkar sanırsın tüm benliğini,
Mavi gözlüm günah keçisi olur...
Yavaş yavaş değişir dünya.
Sevdiğin herşey gider, yasaklı bir cüzzam kalır..

İstanbul,26 Ağustos 2008

Oktay Purhan

O An Gelecek

O an gelecek,
Beni terkedeceksin,
Ben ise buna kayıtsız kalacağım,
Biliyorum..

Zaman ilk anın tüm etkilerini silip yok edecek
Ölüm gibi...
Soğudukça tende sıcaklık,
Kabuk tutacak bütün yaralar...

Yeni bir yol bulacağız,
Yeni bir güne başlayacağız ayrı ayrı..
Caddeler daraldıkça daralacak,
Sığamayacağız hiçbir yere...

Yalnızlık karabasan gibi çöktüğünde üzerimize,
Kimbilir kaç geceyi kirleteceğiz ayrı ayrı...
Kimbilir kaç günahı bir nefeste tüketeceğiz.
Başka biri olacağız ayrı bedenlerde...

Yıllar geçecek, kimse bilmeyecek,
Bu aşkın neden bittiğini..
Öyle büyük bir tutkuyla severken seni,
Neden sessizce terkedildiğimi..

Halbuki bir ben bileceğim.
O usulca gidişinin nedenini...
Ve elbet bir sen bileceksin.
Benim kayıtsız kalışımın sebebini...

(İstanbul, 29 Kasım 2009)

Oktay Purhan

Oyun Bozan

Ne zaman kaçmak istesem kendimden
Yine kendime yakalanıyorum..

Gitmek, hep bir hayal gibi dursa da
Gittiğim hiç bir yerde de duramıyorum aslında...

Bu telaşlı koşuşturmalar..
Sessizliği bölen sebepsiz darbeler ve kim vurduya gitmeler..

Hayat, bir yap boz gibi en iyisini yapmak isteyen üzerine kalıyor..
Ve sanki bozanlar giderek çoğalıyor..

İstanbul, 26 Ocak 2009

Oktay Purhan

Ödülü Cezadır Tanrının

Güzelsen...
Yaşlanmaktan korkarsın, zehir edersin hayatını.

Akıllıysan...
Detaylarla doldurursun yaşamın basit anlamını.

Cahilsen...
Hırsızlıktan korkarsın bilirsin edebi,
Kaderle açıklarsın hayattaki her sebebi.
Çocukları seversin, çocuğun olmaz
Karanlıktan korkarsın güneşin doğmaz.

Kadınsan...
Adam gibi bir adam çıkmaz karşına,

Erkeksen...
Hiçbir kadın uymaz kitabına.
Gökyüzü silme yıldız olsa,
Senin bir yıldızın olmaz...
Derviş hesabı gezersin alemi
Eğleşecek bir hane bulunmaz..

Yalnızlık paslı bir çivi gibi durur hep alnında,
Ölüm zehirli bir yılan gibi dolaşır kanında

Ne olursan ol...
Kıymetini bilmelisin yaşadığın her anının
Unutma ki,
Ödülü cezadır Tanrının...

İstanbul, 13 Mayıs 2009

İstanbul,22 Ocak 2008

Oktay Purhan

Sahipsizliğim

Bahar yağmurları gibi
İçime işliyor sahipsizliğim.
Esen her rüzgar titretiyor yüreğimi
Bir mapusluk acısı ilişiyor bedenime.

Vursalar beni diyorum.
Alsalar son emaneti de
Acır mı canım...

Oysa,
Şimdi yaşama zamanı diyor içimdeki çocuk
Uzat ellerini, dokun gökkuşuğının her rengine
Doldur içine içine...

Şimdi,
Gökyüzü tüm ihtişamıyla aydınlatacak yüreğimi
İliklerime kadar hissedeceğim güneşin en ateşli halini.

Sonra,
Belki sen görüneceksin bir serap gibi
Yokluğuna hasret gözlerime..
Dudaklarım senin ferahlığınla doycak susuzluğa
Usulca yürüyüp gideceğiz seninle sonsuzluğa.

İstanbul, 26 Nisan 2010

Oktay Purhan

Sarı Saçlı Kız

Sarı saçlı kız,
Sen hep böyle güzel mi kalacaksın.
Gözlerin okyanus misali
Alıp götürüyor derinlere
Ne köpekbalığı keser önümü, ne de fırtınalar..

Korsan olsam diyorum,
Asılsam kılıcıma.
Vursam ortadan okyanusa
Faili belli bir cinayete kurban gitse deniz.

Sonra, balık olsam
Yol bulup aksam
Alırmısın beni mabedine..

İstanbul, 29 Ağustos 2008

Oktay Purhan

Satılık Hayat

Bir savaşın tam ortasında kalmışım,
Tanklar geçmiş üzerimden,
Bombalar yağmış ardı ardına..
Ne Őehir kalmış, ne Őehir efsanesi.

...
Yorgunum
Biraz mutsuz ve hayli umutsuz...

Radyoda acil kan anonsu,
Dışarda lapa lapa bir kar..
Perdeler ekilmiş,
Herkes kendi kırıntılarını tüketmekte...

Bir savaşın tam ortasında kalmışım,
İnsanlar üzerime basıp basıp geçmekte..
Keder yağıyor yüreğime, biraz da gözyaşı..
Ne dost kalmış, ne dostlar kahvehanesi.

...
Yorgunum,
Biraz mutsuz ve hayli umutsuz...

İstanbul,14 Haziran 2009

Oktay Purhan

Sen Gidince

Sen gidince bütün kapılar kapanıyor yüzüme
Herkes düşman görünüyor gözüme,
Soğuk bir yalnızlık kalıyor geriye senden
Sanki bütün kuşlar göç ediyor bu şehirden.

Sen gidince akşam bir başka çöküyor serime
Gece ağır ağır yıkıyor karanlığını üzerime,
Ne sokaklar, ne caddeler anlıyor halden
Sanki seninle beraber İstanbul da gidiyor benden.

Sen gidince sular çekiliyor bu denizde
Tarifsiz bir hasret başlıyor ben denizde,
Ne aksin kalıyor, ne aksine hayran martılar
Sanki benimle beraber karaya vuruyor bütün balıklar.

Sen gidince küçük bir rüzgar bile yıkıyor kalelerimi
Ben sende tüketiyorum bütün bahanelerimi,
Özlemin kalıyor, bir de gölgelerin evimin her yerinde
Sanki kızıl bir yangın alevleniyor bütün bedenimde...

İstanbul, 29 Haziran 2009

Oktay Purhan

Sen Olmasaydın

Sen olmasaydın hiç böyle mi akardı nehirler...
Dağların umrunda olurdumuydu yeşile boyanmak,
Gece gündüzle yarıştırmıydı...
Mahpustaki, kırk yılını bir umutla geçirebilirmiydi..

Sen olmasaydın hiç yemişler böyle tatlı olurmuydu,
Boynu bükük çocuk gülebilmiydi hayata..
Affedebilirmiydi insan insanı..
Ve ölüm böylesine kabullenilebilirmiydi....

Sen olmasaydın hiç militan olurmuydu aşk
Savaşırıydı don kişotun hesabına..
En büyük hazları bırakıp bir kenara,
Mecnun olurmuydu çöllerde...
Sen olmasaydın hiç ben, ben olabilirmiydim..

İstanbul,26 Kasım 2008

Oktay Purhan

Seni Seviyorum Kadın

Seni seviyorum kadın..
Hergün biraz daha bittiğini bilsemde ömrümün...
Seni seviyorum...

Uzak diyarlara olan merakımı bağışla,
Bu sensiz kalma korkumun avuntusu kadın

Cesaret ettiklerim aymazlıktan öte birşey değil..
Kaçışlarımın beni hep fırtınaya çektiğini bilirsin

Yorulduğumda...
Ben sende buldum denizlerin en dingin halini..
Göçmen kuşlarının gökyüzünde ahenkli dans edişlerini

Bir yabani hayvan misali korkarak yaşarken bıçak sırtında
Şefkatli dokunuşlarıyla uyandım her daim kucagında..

Seni seviyorum kadın...
Cehennemi sen gittiğinde gördüm...
Cennet ayak izlerinle geldi bana..
Seni seviyorum kadın..
Yıkılmışlığımın duvar işçisi
Vurlmuşluğumun Safiye Hüseyin'i

Bilmiyorum...
En son ne vakit söyledim
Seni sevdiğimi..

Ama bilmelisin ki,

Utangaç yüreğimi
Sakladığımda kendimden,
Ben hep sana sığındım gizliden...

Susarak konuşmaktan,
Utanarak sokulmaktan yoruldum..

seni seviyorum kadın
seni seviyorum...

İstanbul 17 Nisan 2007

Oktay Purhan

Tüketme bendeki Son Kalan Seni

Devrediyorum gecelerden aşırđım yıldızları
İtirazsız ve istisnasız...
Kanatırcasına ısıyorum dudaklarımı,
Tüketirken eğreli mutluluklarımı..

Masmavi denizler kesiyor önümü.
Martılar sessiz ve denizler sensiz
O an kahrediyor beni yokluğun
Zavallı bir dilenci gibi dileniyorum seni

Kimsesizliğimin ebedi yalnızlığında
Küçük bir çocuk oluyor, ağlıyorum...

Ruhumun zamansız yiten kahramanı,
Tüketme bendeki son kalan seni...
Eski zamanlarda ısınsın yüreğim...
Raks etsin rüzgar, gözlerinde öleyim...

İstanbul, 11 Mart 2009

Oktay Purhan

Unutulmak Korkusu

Unutulmaktan korkma sakın...
Zaman zaman kapat perdelerini,
Bak ne kadar ışık kalıyor geriye
Belki de o senindir sadece.

Kalkma bugün yatağından
Bırak çalarsa çalsın kapılar,
Ne sanacaklarsa sansınlar
Ölsen nasılsa duyacaklar.

Her dakika göz önünde olmaktan,
Yalandan yere selamlaşmaktan,
Biraz biraz yalnız kalmaktan
Korkma sakın kapat kapılarını...

Senin bir farkın olsun balık tutandan,
Mesela... Galata'ya in, balıklara yem at
Ne var bunda, bırak deli desinler
Aldırma sen gülerlerse gülsünler...

Bak herkes aynı telden çalıp söylüyor,
Sen de bir şarkı söyle, ama farkın olsun.
Bırak makama uymayı, nasıl istersen öyle söyle
Ruhun huzurla, yüreğin sevgiyle dolsun

Unutulmaktan korkma sakın
Unutanlar da unutuluyor zamanla,
Yalnızlık er geç kapıda aç köpek
Senin kendini tüketmeni bekleyecek.

Bırak unutulma kokusunu bir kenara,
Sen önce kendinle barış
Hayat zaten kendi içinde bir yarış
Bilinmez ki ne zaman olacak varış.

Sev senin gibi hayatı seveni,
Unut seni terk edip gideni
Sönmesin hep yansın içindeki ateş
Sensin bu hayata muteber tek eş

Bangkok,19 Şubat 2010

Oktay Purhan

Veda

Bu akşam ilişmesin hiç kimse bana
Kusura bakmasın dostlarım..
Aramasınlar beni,
Kapımı çalmasınlar,
Açamayacağım hiçbirine...

Bu akşam karla karışık ağlayacağım bir ustanın ardından..
Bu akşam karla karışık ağlayacağım Yusuf Hayaloğlu'nun ardından

Ey yorgun demokrat,
Nazlıcan, bedirhan, suphi,
Ve diğerleri...
Söyleyin,
Öksüz mü kaldınız siz şimdi....

'Gözüm yaşıyor,
Yüreğim kanıyor..
Olmasaydı sonunuz böyle'..

Bu akşam karla karışık ağlıyorum bir ustanın ardından..
Bu akşam karla karışık ağlıyorum Yusuf Hayaloğlu'nun ardından..

İstanbul, 03 Mart 2009

Oktay Purhan

Yitik Zaman

Geçiyor zaman,
Bitiyor hayat...

Oysa ne çok yarım kalan şey vardı,
Tamamlanması artık mümkün olmaya
Elveda demek için çok erken,
Merhaba demek için ise çok geç...

Geçiyor zaman,
Bitiyor hayat...

Ne yeniden yaşayabiliyorsun hayatı,
Ne de hayat seni tekrar kabul ediyor.
Anlıyorsun aslında bir zaman sonra
Gözü arkada kalmanın ne demek olduğunu ...

Geçiyor zaman,
Bitiyor hayat...

İyi bir son dilemekten başka bir şey gelmiyor elinden
Yaralı ceylan bakışlarını teslim ediyorsun yavaş yavaş
'Gittin de bıraktın beni' şarkısını dinliyorsun
Minur Nurettin'in hicazından,
Sevildiğin kadınları anımsıyorsun en azından

İstanbul, 10 Şubat 2008

Oktay Purhan